

hele deres Lønning som pensionsberettiget. Hverpaa har imidlertid Udvalget ikke set sig istand til at gaa ind. De 6,000 Rd., som efter Loven af 17de Mai 1868 aarlig blive bevilgede som en Forøgelse til Krigsministeriet, have bestandig været betragtede som en extra-ordinær Hjælp til dette Ministerium, fra Først af kun givet paa Grund af de Vanskeligheder, som Hærlovens Gjennemførelse medførte. Senere er den vel vedblivende bleven ydet, idet man har maattet anerkjende, at Ministeriet ikke kunde undvære denne Hjælp, navnlig naar man saa hen til, at Hærlovens Revision er nær forestaaende, og at der hertil fordres en betydelig Arbeidskraft. I det altsaa Udvalget ikke har foreslaaet at tage disse 6,000 Rd. fra Ministeriet, kan det dog ikke paa den anden Side gaa ind paa at forandre denne Sum fra noget Extraordinært, Noget, som man dog endnu har Forventning om kan spares i Tidens Løb, til noget aldeles Fast. Udvalget har imidlertid, som de Herrer vilde se, i Betænkningen udtalt, at, forsaavidt der fra Krigsministeriets Side maatte fremkomme Forslag om at give tre Kontorchefer og tre Fuldmægtige fast Ansættelse, da vil Udvalget ikke have Noget at indvende derimod. Ifjor tilskrev Krigsministeren Udvalget angaaende det Uheldige i den Stilling, som flere af Ministeriets Embedsmænd og specielt Kontorchefer og Fuldmægtige havde, og Udvalget svarede herpaa, at, forsaavidt som der dengang itide var fremkommet Forslag om at give disse 6 Embedsmænd fast Ansættelse, saa skulde man have anbefalet dette til Thinget. Paa Grund af denne Finantsudvalgets Stilling ifjor vil Udvalget som sagt, naar et saadant Forslag fremkommer iaar, ikke gjøre nogen Indvending derimod, men man ser ikke nogen Grund til at gaa videre, end Ministeriet ifjor maa antages at have anset for at være tilstrækkeligt. Forslaget af Udvalget under Nr. 2 er, som jeg antager, tilstrækkeligt forklaret ved, hvad jeg her har udviklet, og behøver vist ikke nogen videre Anbefaling. — Under Nr. 3 har et Mindretal af Udvalget stillet Forslag om, at heller ikke næste Aar skal Forstærkningen indkaldes. Udvalgets Flertal maa indtrængende opfordre det høie Thing til ikke hert at følge Mindretallet. Hærlovens

Revision staar snart for Døren, og det forekommer os at være af stor Betydning, at man, forinden Revisionen kommer for, dog i det mindste har havt nogle Forstærkningsbatailloner indkaldte, for at man derigjennem kan have dannet sig et nogenlunde Begreb om, hvorledes den hele Institution kan virke, da der dog sandsynligvis vil fremkomme Forslag til Forandring deri som i saa meget Andet ved Hærloven, om nu disse Forandringer vilde komme til at gaa i den ene eller den anden Retning. En Del af Hærens Forstærkning er ved Loven om Kjøbenhavns Væbning bleven organiseret paa en vistnok ret tilfredsstillende Maade; men saa meget mere Grund synes der da at være til, at ogsaa den øvrige Forstærkning bliver indkaldt, og at Mandskab og Officerer lære hinanden en lille Smule at kjende igjennem disse 14 à 15 Dages Dvelse, saa at Forstærkningsbataillonerne ikke, naar Krig kommer paa, skulle være saagodt som uorganiserede. Udvalgets Flertal tror, at naar Krig skulde komme paa os, vil Forstærkningen blive indkaldt og organiseret, saa hurtigt ske kan, og sendt i Felten ligesaa vel som Vinten, og det vil da være af stor Betydning, at Forstærkningen iforveien havde været inde til Dvelse, og at Officerer, Underofficerer og Mandskab have lært hinanden at kjende, saa at den i det Hele taget kan være bleven sammenarbejdet. Det forekommer os, at Erfaringerne fra den sidste Tids Begivenheder have tilstrækkeligt vist to Ting, for det Første, at i en Krig, der ikke blot er en Alliancekrig, men hvor det gaar løs paa Livet, vil alt Mandskab, der kan bringes paa Benene, ogsaa blive brugt, og for det Andet, at det ikke nytter at indkalde vaabenført Mandskab, naar dette ikke er tilstrækkeligt indøvet, at dette kun vil være at føre Folk til Slagterbænken. Det vilde da være en daarligt Økonomi, om man vilde undlade Indkaldelsen for at spare en dog ringe Sum og spare Folkene for en aarlig Dvelse, der dog til Syvende og Sidst kun vil være en ringe Uleilighed for dem, og derved paa den anden Side udsætte dem for den sikkre Undergang, naar de sendes i Felten. Nu er det jo vel saa, at Forstærkningsfolkene ikke ere uden Dvelse, de have jo tjent før, de